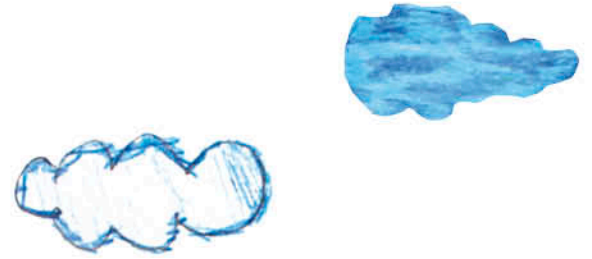

Олександр Сутягін

(15 р., КЗ «Полтавська ЗОШ І-ІІІ ст. №2», м. Полтава)

Воїни світла

оповідання-хроніка (скорочено)

...Перша кров заплямувала бруківку Майдану зі сходом сонця, одного незвичайного похмурого ранку листопада. Тоді в межах мітингу перебувало всього-на-всього декілька сотень активістів. Ще було темно, а вже наші хлопці на ногах, хоча й похитувалися від втоми та емоційного напруження.

І раптом... силуети беркутівців, які, швидко крокуючи один за одним та виставляючи щити, вирости з-за рогу вулиці. «Знову двадцять п'ять!» – буркнув Михайло, натягуючи каску. Василь висмикнув рацію та передав: «Знову атака!». Але відповіді не було. Тінь страху нависла над активістами. Хоча мужність не покинула жодне з палких сердець. За барикаду залетіло кілька світло-шумових гранат. В очах стало біло-біло, у голові страшенно гуло, ухало, гриміло.

Хвилину-другу Василь боявся розплющити очі. Відчув, ніби його хтось тягне за куртку та дає гучних ляпасів по щоках. Відкрив повіки: Михайло із закривавленою головою, замузаний по вуха, відтягував його у під'їзд.

– Що сталося? – мліючи, запитав пораненого Василь.

– Що-що... Нас жорстоко розбили: майже кожен отримав стусана палицею по макітрі. Я двох повалив і добряче натовк їхні звирячі пики, але й сам отримав «пестощів», – відповів Мишко, мацаючи запечену кров на голові.

– Давай виберемося на свіже повітря! – запропонував студент. Михайло не хотів повертатися до бійні, але ж треба було знайти друзів чи хоча б спробувати просунутися до будинку, до останнього притулку мітингувальників.

– Один-два, як чутно? Пост номер 17, живі-здорові? – зашипіла рація. Закривавленою рукою мужчина витяг з кишені Василя пристрій та пробубнів:

– Майже. Двох поранено, інші – невідомо де. Нам потрібні інструкції: куди йти, що далі робити?

Командувач дав вказівку просуватися до церкви, по можливості знайти друзів або допомоги хоча б комусь живому.

Поглянувши один на одного, чоловіки відчинили двері та визирнули: нікого! Обережно вийшли та попрямували за вказаним маршрутом. Майдан нагадував спустошене поле битви – гори різного сміття, зламані шоломи та щити, тріснуті каски та втоптані в землю прапори. Розбиті щент камери, мікрофони та інше репортерське приладдя валялося по всій сцені побоїща. Над «місцем брані» нависла згряя вороння, яка своєю мовою каркала:

«Що за дурні, що за жорстокі люди?». Нікого поблизу не було, могильна тиша оповила Майдан. Ось пішли й перші жертви: непритомні, з розбитими обличчями, у страшенних синцях по всьому тілу. Ця картина могла вразити антигуманністю навіть диких африканських аборигенів. Як могли, розмістили поранених по квартирах, та й почимчикували далі. «Боже, що за нелюди, невинних людей так покарати. Ні, цю кров ніколи не пробачать і не забудуть. Вони ще отримають по заслугі!» – приблизно такі думки охопили голову юного захисника.

Біле, позбавлене будь-якого відтінку обличчя Михайла виражало нестерпний біль. Ще мить – і він знепритомніє, кров зафарбовувала бруківку в червоний колір. Тіло товариша обм'якло, Василь з останніх сил тримав його. Сам однією ногою на цьому світі, а до святої обителі ще так далеко. Зваливши на плечі непомірну ношу, хлопець, затамувавши подих, побрів у бік собору. Дихалося тяжко і болісно, кожен рух давався нелегко. Аж ось на видноколі засяяли золоті маківки – спасіння близьке. Можливо, шосте чуття змусило його обернутися – побачив з десяток «правоохоронців», які шаленим галопом бігли на поранену пару. Неначе крила прорізали широку спину – не побіг, а полетів бідний студент. Уже менше десятка метрів відділяли жертв від мисливців. Двері швидко відчинилися – і з них на допомогу вийшло декілька активістів, які підхопили тіла приятелів – утома відібрала останні сили. Опритомнів уже в соборі. Глухо гудів дзвін... Тихий та приємний голос священика, який правив ранкову службу, заспокоїв душу хлопця.

Минув десь тиждень: Василь повністю одужав, добре стояв на ногах і впевнено тримав ложку. Як на диво, знайшлися Віталій та Петро. Їх розповідь була короткою: «Оглушили, трохи по чолі дісталось, а ми тільки й знай – рятувати свої шкури. Потім віддихалися й почали шукати іншу частину команди. Годину ризикали, надивились жахів, допомогли декому. Та й пішли по домівках, через тиждень – ось ми й знову тут». На жаль, Михайлові дісталось найбільше: численні забої, перелом руки, струс мозку. Така доля спіткала чимало жертв кривавого нападу. Коротше кажучи, бідолаха прикутий до ліжка надовго.

Зціпивши зуби, щовечора повторював свою страшну клятву Василь: «Помститися!»...

* * *

– Смерть ворогам! – і невеличкими купками, захищаючись щитами, повільно піднімалися активісти. Постріли лунали все частіше й частіше. Десяток воїнів світла згрупувалися на середині вулиці. Намагалися підібрати поранених та перенести в безпечне місце. У їхньому числі був і Василь з Петром. «Тра-та-та», – заграв автомат у одного з силовиків, куля з легкістю пробила тонку металеву пластину. Раптом наш молодий герой відчув страшенний біль у грудях. «У мене влучили?!...» – проричав він, затуляючи рукою рану, з якою невеличкою цівочкою точилася кров.

– Лікаря! – гукнув Петро. Оперативно його повалили на носилки та понесли у лікарню.

Живи... живи...

Темрява, чиїсь голоси... А ось і бородате обличчя Петра, хриплий бас Віталія. Живи... живи... Писк датчика серцебиття... Біль... Старезний, кістявий силует дивиться на нього з-під темного капюшона. Діаграма показала рівну горизонтальну лінію. Страшений крик пролунав з грудей друзів. Потік сліз хлинув водоспадом з очей молодого Петра, дві скупі краплини потекли по щоці Прапора.

Він не був першим, не стане й останнім. Майдан скінчився! Перемога! Прийшла нова влада, стару заарештували або вона дала драпака. Але це був тільки початок випробувань нашої багатостраждальної неньки-України. І зараз кінця їм не видно... Але ми зможемо, ми поборемо, бо, як сказав великий українець Тарас Шевченко: «Борітеся – поборете». І ми перемажемо, неодмінно перемажемо!

Не хочеться думати, що ці жертви були марними. Адже забрано Крим, на частини рвуть Донбас. Як немовлят, у дерев'яні пелюшки сповивають цвіт нації. Свята кров тепер летить як вода, рветься шкіра, розбиваються кістки. Та вже не будемо коритися, прийшов новий час! І ми вже нові! Нап'ємося долі-живиці з джерел волі і здолаємо ворога, який на шмаття рве рідний край, рідну неньку-Україну!

